

HỒI 581

Hữu Địch Nan Phân

"Hành tất vi chiến bị, chỉ tất kiên danh lũy."¹

Trải qua ba ngày hành quân, năm ngàn quân tiên phong của Dương Công Khanh và Khấu Trọng đã đi đến Từ Giản. Tướng trấn thủ Từ Giản là Hữu Du Kích Đại tướng quân Quách Thiện Tài vui mừng tiến ra nghênh đón.

Sau khi thảo luận, mọi người quyết định lập doanh trại dựa vào thành để tăng cường lực lượng phòng thủ của Từ Giản. Bởi vì lưng dựa vào tường có chỗ hiểm yếu để phòng thủ, nên cố ý lập thành trận thế Yển Nguyệt Doanh, bộ chỉ huy lập ở trung quân, binh lực hai ngàn người. Sau đó lại phân làm hai cánh trái phải, mỗi nhánh một ngàn người, quay mặt ra bình nguyên. Lại đào hào ở phía trước Yển Nguyệt Doanh trận, sâu một trượng năm, miệng rộng hai trượng, đáy rộng một trượng hai. Bởi vì miệng rộng đáy hẹp, địch phương binh mã tiến tới sẽ bị thương hại đến mức tối đa.

Quân Đường lúc này vẫn chưa bắt đầu công thành, chỉ lập một trại ở chỗ đất cao trên Khâu Lăng, cách thành hai dặm, dùng rất nhiều cây gỗ, xem ra đại quân của Lý Thế Dân trước khi công thành đã chuẩn bị hết sức kỹ càng, ước chừng binh lực vào khoảng từ một vạn đến một vạn năm ngàn người.

Dương Công Khanh, Khấu Trọng dẫn thân binh tiến ra tiền tuyến quan sát địch nhân, cách doanh trại của phe địch gần nửa dặm thì dừng lại trên một quả đồi nhỏ, nhìn xuống tình huống bên trong trại địch.

Mặt trời ngả về phía Tây, trời đất phẳng phất vẻ hoang lương.

Dương Công Khanh than: "Chỉ thấy cách bố trí của doanh trại địch đã thấy La Sĩ Tín, Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim đều là tướng tài, tinh thông binh pháp, chỉ tiếc là đã đầu hàng Lý Thế Dân. Nếu có thể lọt vào tay ta thì sẽ tăng cường khả năng thắng trận."

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: "Lập doanh trại là rất cần thiết. Nhất định phải đạt được hai mục tiêu quân sự lớn là 'tự cố' (tự mình bảo vệ) và 'áp địch' (tóm chặt kẻ địch). Chẳng

¹ Hành quân nhất định phải chuẩn bị sẵn sàng, lấy việc củng cố doanh trại làm đầu.

những nơi lập doanh trại và bộ chỉ huy phải bảo đảm an toàn hỗ trợ lẫn nhau, mà còn phải lập trạm cung ứng lương thảo và khí giới, chiếm lấy các yếu điểm chiến lược, để ngăn cản địch nhân cử quân xâm phạm."

Đối phương có thể chiếm được đỉnh cao, từ trên đánh xuống, chọn nơi hiểm trở lập doanh trại ở chỗ quang đãng giữa Từ Giản và Tân An, tạo thành uy hiếp đối với Từ Giản, lại khiến bọn họ không cách nào tiến tới Tân An để thu phục lại thành trì đã bị mất. Chính là hợp với yếu quyết "hạ doanh chi pháp, trạch địa vi tiên." (*Tôn Tử binh pháp: phép lập doanh trại phải biết chọn chỗ đất tốt*).

Một đại tướng trẻ tuổi là tâm phúc của Dương Công Khanh là Ma Thường đứng ở bên cạnh lên tiếng: "Cái mà bọn họ lập chính là Phương Doanh trận, nhìn vào bố cục có thể chống lại công kích từ bất cứ hướng nào, bản thân lại có thể chi viện hỗ trợ lẫn nhau, đạt đến mức 'bên trong doanh trại có doanh trại, bên trong quân đội có quân đội'. Nếu bọn ta phát động công kích đối với bọn chúng thì chính là trúng ý bọn chúng, bọn chúng nhất định sẽ hết sức hoan nghênh."

Khấu Trọng chăm chú nhìn kỹ địch trại chiếm cứ cao điểm dài dằng dặc hơn nửa dặm, bên trong doanh trại có thể nhìn thấy khói nấu bếp bốc lên, lò mờ nhìn thấy kỵ binh phe địch phóng ra trước cổng trại nhìn về phía bọn họ chỉ trở nói chuyện, bèn cười nhẹ: "Công trại chỉ đỡ hơn công thành một chút xíu thôi. Ôi, đó không phải là Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim hay sao?"

Dương Công Khanh và Ma Thường chú ý nhìn kỹ, quả nhiên nhìn thấy trong đám kỵ sĩ đang lục tục phóng ra khỏi trại thì có Tần - Trình hai người.

Khấu Trọng trong lòng nổi lên hàng vạn tư vị, thầm nghĩ, nếu quả hai vị huynh đệ này dẫn binh đột kích, bản thân mình nên quay đầu bỏ chạy hay là dựa vào thân thủ đao pháp, mượn thời cơ chém đầu hai vị mãnh tướng giữa thiên quân vạn mã thế này. Cách lựa chọn thứ hai khiến gã không lạnh mà run, gã làm sao có thể ra tay tàn độc như vậy được chứ?

Ma Thường hạ giọng hô: "Đến rồi!"

Ở cửa trại đằng xa, Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim rẽ mọi người phóng ngựa chạy xuống ngọn đồi. Khoái mã gia tốc phóng thẳng đến ngọn đồi nhỏ nơi bọn họ đang đứng, chẳng có tên tùy tùng nào theo sau.

Hơn một trăm thân binh của Dương Công Khanh lập tức khẩn trương hẳn lên. Ai nấy đều cầm hờ đao kiếm và cung tên, chỉ đợi đầu lĩnh phát lệnh.

Khấu Trọng thâm than trong bụng, trầm giọng nói: “Ngàn vạn lần không được động thủ. Bọn họ đã tín nhiệm Khấu Trọng ta, ta phải đi xem bọn họ muốn nói gì mới được.”

Đoạn thúc chân vào bụng ngựa, chạy xuống ngọn đồi nghênh đón bọn họ, để đám người Dương Công Khanh lưu lại ở đằng sau.

Hai bên nhanh chóng tiến lại gần nhau.

Trình Giảo Kim ở đằng xa đã quát lớn: “Hảo tiểu tử! Không ngờ lại đi đầu hàng dưới trướng của tên Vương Thế Sung, thỏ chết giết chó săn đó, người còn có mặt mũi nào mà ra gặp bọn ta nữa đây?”

Hai bên tiến lại gần nhau thì chùng dây cương cho ngựa dừng lại.

Tần Thúc Bảo từ trên lưng ngựa chồm người qua nắm lấy hai tay của Khấu Trọng, thần sắc ngưng trọng nói: “Hảo huynh đệ, hãy đi theo bọn ta đi.”

Khấu Trọng cười khở: “Các người chẳng lẽ đến hôm nay mới hiểu ta hay sao?”

Trình Giảo Kim thúc ngựa đi đến bên cạnh gã, vươn hữu thủ nắm chặt lấy vai trái của gã, giận dữ nói: “Có tin là ta giết chết người hay không? Con mẹ nó, người lúc ấy đã dạy bọn ta nên phản kháng Vương Thế Sung thế nào, hiện tại lại đưa mộng đầu hàng Vương Thế Sung, có xứng đáng làm anh hùng hảo hán hay không?”

Tần Thúc Bảo chau mày: “Lão Trình, người lập tức bỏ cái bàn tay hôi thối của người ra đi. Ai nấy đều là huynh đệ, sao cứ gặp mặt là động chân động tay như thế. Nếu mà chọc giận Thiệu soái, bảo đảm về sau người chỉ còn có một tay để mà ra chiến trường. Muốn theo đuổi nữ nhân cũng chẳng thể nào múa may đẹp đẽ như trước đây nữa đâu.”

Khấu Trọng phá lên cười ha hả: “Đừng có nói nghiêm trọng như thế. Ta sẽ không hoàn thủ đâu.”

Trình Giảo Kim bực bội thu hồi tay lại, nhưng nhin không được lại cất lên một tràng mắng chửi thô tục.

Tần Thúc Bảo than: “Lão Trình và ta không phải không hiểu hoàn cảnh của huynh, nhưng hợp tác với tên tiểu nhân ti bỉ Vương Thế Sung thì chẳng có kết quả tốt đẹp nào đâu. Bọn ta chỉ là nghĩ cho huynh mà thôi.”

Trình Giảo Kim giận dữ nói: “Chỉ dựa vào một nhóm mấy vạn Thiệu Soái quân của người, trong đó ít nhất cũng hơn phân nửa chỉ biết ở nhà nấu cơm giữ con, muốn đối phó với

Đại Đường quân của ta đúng là không biết tự lượng sức. Không tin thì cứ đến doanh trại của bọn ta nhìn thử mà xem.”

Khấu Trọng tuy không ngừng bị Trình Giảo Kim nguyên rủa, thậm chí sỉ nhục, thế nhưng chẳng hề có chút tức giận nào, trong lòng lại cảm thấy vô cùng ấm áp, cười khở: “Nếu đã như vậy tại sao các người không giúp cho ta huấn luyện Thiệu Soái quân cho tốt, mà lại đi đầu hàng tên tiểu tử Lý Thế Dân đó, hiện giờ lại dám quay trở lại trách cứ ta nữa.”

Tần Thúc Bảo lộ vẻ không vui: “Người làm sao mà trách bọn ta được? Lúc ấy Thiệu Soái quân của người quân không thành quân, vẫn chưa ngóc đầu lên nổi, bọn ta lại kính trọng Lý Tĩnh là hảo hán tử, ôm ấp trong lòng đại chí cứu nước, giúp dân. Đại trượng phu lập thân thì phải làm một chuyện gì đó oanh oanh liệt liệt chứ.”

Trình Giảo Kim hừ lạnh một tiếng, trầm giọng nói tiếp: “Nhìn khắp Trung thổ này ai có thể bằng được Tần vương, biết dùng người tài, rộng rãi đại độ. Biết điều thì hãy mau lặn qua phe bọn ta, cùng nhau đánh cái tên Vương Thế Sung chó chết đó một trận.”

Khấu Trọng nghiêm mặt: “Thái tử của Đại Đường nếu là Lý Thế Dân mà không phải Lý Kiến Thành, tiểu đệ có thể sẽ suy nghĩ đề nghị của hai vị lão ca. Bởi vì nói cho cùng, ta cũng từng là huynh đệ của tên Lý tiểu tử đó. Chỉ có điều, hiện tại người có quyền lực chân chính trong Đường thất chính là Lý Uyên, người kế thừa hợp pháp là cái tên con hoang Lý Kiến Thành. Không nên trách ta hăm dọa các người, một khi chủ nhân các người mất đi giá trị lợi dụng, thì cũng chính là lúc chìm chết bể nã. Không tin thì hãy chống mắt mà nhìn xem ta có sai lầm hay không.”

Tần Thúc Bảo than: “Bọn ta từ sớm đã biết không khuyên được người rồi, nhưng người có thể rút lui khỏi trận chiến Lạc Dương lần này hay không? Bởi vì Vương Thế Sung căn bản không có cơ hội nào đâu. La Sĩ Tín và Lý Quân đều đã hàng Đường, chẳng lẽ chuyện đó người vẫn còn không rõ hay sao?”

Trình Giảo Kim chuyển mình vươn tay chộp lấy dây cương ngựa của gã, thở hồng hộc nói: “Đi, đi đến chỗ ta xem xem. Tên Khấu Trọng nhỏ xiu nhà người không phải là ngày đầu tiên đi đánh trận. Hãy chính mắt nhìn thấy, xem xem ai có khả năng thắng cao hơn đi.”

Khấu Trọng giật mình thất kinh, kìm ngựa lại nói: “Lão Trình người có phải đã quên mất ta là kẻ địch nhất định phải chém chết của Đường quân các người hay sao?”

Trình Giảo Kim giận dữ quát: “Người coi ta là người thế nào? Đã dám mời người vào trong trại, đương nhiên có thể bảo chứng sự an toàn của người rồi.”

Khấu Trọng chau mày: "Người không sợ Lý tiểu tử nghi ngờ người tư thông với địch nhân hay sao?"

Tần Thúc Bảo cười ha hả: "Lý Thế Dân nếu là tên ngu ngốc đến chuyện đó cũng không biết vì đại cuộc, thì bọn ta cũng không tâm phục khẩu phục bán mạng cho hắn rồi. Con bà nó, Khấu Thiếu soái nhà người chấp mê bất ngộ, mọi người chỉ đành phải gặp nhau trên chiến trường để nhìn rõ chân tướng mà thôi. Nhưng huynh đệ vẫn là huynh đệ, ít nhất cũng phải uống một chung rượu đầy rồi mới đánh đến mức người chết ta sống chứ."

Khấu Trọng hào khí dâng cao: "Được lắm. Chỉ có điều, trước tiên để ta quay lại dặn dò lão Dương vài câu, sau đó sẽ theo các người đi xem quân Đại Đường các người ai nấy cũng đều ba đầu sáu tay, đao thương bất nhập hay không? Ha ha."

oOo

Trời dần dần tối hẳn.

Từ Tử Lăng ngồi ở bờ nam của một đoạn sông Hoàng Hà ở bình nguyên Quan Trung, ngắm người nhìn thái dương từ từ khuất dần sau đường chân trời, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Ba chiếc thuyền lớn ở đằng xa vẫn có thể lơ mơ nhìn thấy cánh buồm chính là toán quân phụ trách vận tải lương thảo vật tư liên miền bất tuyệt đưa đến Quan ngoại cung cấp cho quân đội.

Vô luận Lý phiệt quốc khố sung túc thế nào, lương thực đầy đủ đến đâu nhưng chiến tranh liên tục, gần đây lại có thêm trận chiến Bách Bích, khẳng định đã tiêu hao một số lượng lương thực rất lớn của Lý phiệt rồi.

Theo binh chế của Đường thất, vào lúc chiến tranh sẽ triệu tập tráng đinh nhập ngũ, bình thường thì giải giáp quy điền, lo việc làm ăn. Ngoại trừ thân binh của các vương hầu, đại tướng thì phải chung thân phục dịch, những người khác thì đều có thể luân phiên đầu quân hoặc là ở nhà làm ruộng. Lần này phát binh hơn mười vạn viễn chinh Quan ngoại, việc trồng trọt, cấy cấy đã mất đi hơn mười mấy vạn tráng đinh, đối với việc thu hoạch nông nghiệp đương nhiên có ảnh hưởng cực lớn. Thế mà người dân lại còn phải trồng trọt đáp ứng nhu cầu của chiến sĩ chinh chiến sa trường, đối với cuộc sống của người dân là đã kích cực lớn.

Dẫu cho giàu có như ở Quan Trung, dân đen vẫn phải trải qua những ngày ăn uống tiết kiệm. Những nơi khác cũng chẳng hơn được Quan Trung bao nhiêu, dân chúng điều linh, thêm vào tổn thất nhân mệnh, sức phá hoại của gió lửa chiến tranh, kỷ cương lỏng lẻo. Họa chiến tranh thật khiến cho người ta sợ hãi, không dám nghĩ đến nữa.

Đến lúc nào thì mới có thể hoàn toàn chấm dứt đây?

Từ Tử Lăng đột nhiên sinh lòng mãnh liệt nhớ đến Thạch Thanh Tuyền. Thạch Chi Hiền muốn giết chết nàng là bởi vì muốn thống nhất Ma đạo, y có thể nhẫn tâm ra tay giết chết đứa con gái duy nhất của mình hay không, chuyện này gã vẫn không biết chắc được.

Trong đầu gã đột nhiên hiện ra từng cảnh tượng lần đầu tiên gặp vị mỹ nữ này, những tình cảnh tương giao động lòng người: bóng cổ miếu mỹ lệ, nơi hoang lương cách rèm nói chuyện; tiết Trung Thu, hoa đăng ở Thành Đô, cả con đường lấp lánh ánh đèn; thối tiêu, ngôi dựa cửa sổ ở Độc Tôn bảo... trong lòng hận không thể bỏ qua tất cả, đi đến U Lâm tiểu trúc bảo hộ cho nàng, ngoan ngoãn ở lại vùng đất không hề tranh đoạt của nàng, không lý gì đến đấu tranh và ân oán của thế gian nữa.

Chỉ có điều hiện giờ gã không thể nào phân thân được.

Chuyện trước mắt cần gã giải quyết thật là quá nhiều. May mà Thạch Chi Hiền trọng thương chưa khỏi, lại còn phải ứng phó với sự tình bên trong Ma môn, Từ Tử Lăng gã mới có chút thời gian rảnh, đợi sau khi giải quyết hết mọi chuyện, gã sẽ lập tức quay lại U Lâm tiểu trúc.

Nhưng gã thực sự có thể giải quyết được những vấn đề liên hệ hết sức rộng rãi và vô cùng phức tạp này hay không?

oOo

Bên ngoài khí tượng thâm nghiêm, quân kỷ nghiêm ngặt, vừa bước qua cổng trại gã đã cảm thấy lực lượng phòng thủ của doanh trại hết sức mạnh mẽ. Trại có hàng rào bằng gỗ vây quanh, nằm ở trên cao hiểm trở, bên ngoài đào hào sâu, bên trong lập lũy dày, lại bố trí đặt đầy chướng ngại vật, thêm vào cung tên phòng thủ, đúng là kín kẽ một giọt nước cũng không lọt vào được. Dẫu cho Vương Thế Sung dẫn hết đại quân muốn công phá doanh trại này cũng tốn rất nhiều công phu, phải trả ra một giá rất lớn.

Đường quân trong doanh trại biết được chủ soái phe mình mời Thiệu soái Khấu Trọng danh chấn thiên hạ vào trong trại, lập tức toàn quân rúng động. Tuy nhiên, do Đường quân quân kỷ cực nghiêm, không ai dám rời khỏi cương vị hoặc lơ là công tác, chỉ không nhìn được đưa mắt nhìn gã từ xa, vừa kính trọng nhưng lại vừa tràn đầy địch ý.

Tình huống thế này càng khiến cho Khấu Trọng thêm phần sợ hãi. So với bọn họ, Thiệu Soái quân của gã lúc trước chỉ là một nắm cát vụn, chỉ hy vọng nhờ vào đám tướng lĩnh thông hiểu binh pháp như Tuyên Vinh, Bạch Văn Nguyên không ngừng huấn luyện, hiện tại đã có thể có hình dạng giống người một chút.

Đi đến con đường rộng dùng cho kỵ binh đi thẳng vào soái trường của trung quân, Tần Thúc Bảo hạ giọng nói: "Ta và lão Trình một tháng nay đã sớm đến đây xem xét, thăm dò địa hình để chuẩn bị trước cho quân Đại Đường, Tần vương ủy nhiệm cho hai người bọn ta trách nhiệm lớn này, một phần bởi vì bọn ta rất quen thuộc đối với quân của Vương Thế Sung, thứ nhì là bởi vì bọn ta và La Sĩ Tín có giao tình rất tốt. Điều trọng yếu nhất là Tần vương đối với bọn ta tuyệt đối tín nhiệm. Một vị minh chủ như vậy, bọn ta đâu có nát gan lầy óc cũng không báo đáp được."

Khấu Trọng trong lòng cảm kích. Hai người không chút tị hiềm, dẫn gã đi vào doanh trại tham quan chỉ là muốn nỗ lực lần chót thuyết phục mình hàng Đường. Nhưng "đền nhà ai nhà nấy rạng", gã chỉ đành nhắm tâm cự tuyệt hảo ý của bọn họ mà thôi.

Đêm nay mọi người vẫn là huynh đệ, ngày mai lại là địch nhân nhất định phải ép đối phương vào tử địa.

Trình Giáo Kim ở bên cạnh nói: "Chỉ việc tuyển chọn địa phương để lập doanh trại đã phải tính toán hết sức kỹ càng, không thể cách Từ Giản quá xa. Quá gần thì sẽ bị công kích. Do đó, phải lựa chọn vị trí sao cho quân đội có thể lánh nặng tìm nhẹ. Nếu không sẽ đưa hàng vạn quân chui đầu vào rọ, gặp phải tai nạn khó mà sống sót nổi. Thiệu soái không phải là ngày đầu tiên ra đời, nhìn xem thế lực của bọn ta ai nấy cũng chỉ toàn là chiến sĩ ưu tú được tuyển lựa kỹ càng, so với thủ hạ của Vương Thế Sung, không cần ta nói thì ai nấy cũng hiểu là bên nào giỏi hơn rồi."

Tần Thúc Bảo lại tiếp: "Lần này quân Đông chinh là do Tần vương đích thân tuyển lựa. Tần vương tuyển binh đều có tiêu chuẩn rất cao, đầu tiên là đảm khí tinh thần, sau đó mới tính tới sức khỏe vạm vỡ. Bởi vì kẻ thông minh mà không có đảm lược thì khi lâm trận sẽ chỉ nghĩ cho mình. Người có tài năng mà không có dũng cảm thì khi lâm trận sẽ quên đi mọi

chuyện. Người có sức lực mà không có lòng dũng cảm thì khi lâm địch tất sẽ khiếp sợ, dẫn đến thất bại chắc chắn.”

Ba người vừa đi vừa nói, đi khắp doanh trại Đường quân, không nơi nào không nhìn qua.

Trình Giáo Kim giận dữ nói: “Quân đội của Vương Thế Sung toàn là quân chiêu mộ và quân đầu hàng, nhân tâm ly tán, chỉ biết có lợi ích. Binh chế của Đại Đường bọn ta ai nấy đều có nhà cửa, hộ tịch rõ ràng. Vì bảo vệ cho quê nhà, nên ai nấy đều tác chiến dũng cảm và phục tùng quân kỷ. Lão đệ là người tinh thông binh pháp, đương nhiên là hiểu cách dùng binh, thật tiếc là lại đi theo cái tên Vương Thế Sung là người ngu ngốc, chẳng hiểu gì về quân tình cả.”

Khấu Trọng cười khố: “Vương Thế Sung không tệ đến vậy chứ?”

Ba người lúc này đã đi đến khoảng đất trống trước lều trại chính. Quân phòng thủ lập tức hô vang chào đón hết sức chỉnh tề.

Tần Thúc Bảo dừng lại hừ lạnh: “Vương Thế Sung thế nào mà có thể nói là biết dùng binh đây? Tôn Tử binh pháp có câu: ‘Binh dĩ hà vi thắng, dĩ tri vi thắng’. (Mấu chốt chiến thắng của binh gia là gì, chính là phương pháp cầm quân). Quân được huấn luyện kỹ càng thì nhất định sẽ cường thịnh. Cầm quân thì phải biết dùng người. Trong sách có viết: ‘Kẻ nào xưng là hiền mà không thể quản lý quân đội’. Hiền tài trong thiên hạ dùng cả đời cũng không hết, không sợ không có người mà chỉ sợ không biết người, không sợ không biết người mà chỉ sợ biết người mà không thể dùng. Biết mà không dùng một cách phù hợp thì cũng chẳng khác nào như không có người. Nếu như vậy thì tài năng đều sẽ đi mất, chẳng khác nào bàn tay mà không có ngón tay. Nếu Vương Thế Sung quả thật là kẻ biết dùng người, thì ta và lão Trình đã ở bên cạnh sát vai tác chiến đối với y. La Sĩ Tín cũng không cần phải dâng thành quy hàng. Con bà nhà nó, tên tiểu tử nhà ngươi còn đợi bọn ta nói bao nhiêu lời nữa thì mới thức tỉnh đây?”

Khấu Trọng nhìn thấy Đường quân ai nấy sĩ khí dâng cao, đấu chí cực thịnh, từ sớm trong lòng đã rung động. Thêm vào đó, lời nói của hai người tuy càng lúc càng không khách khí, nhưng đều là thuốc đắng dã tật, lời nào cũng hết sức thật lòng. Gã bèn than: “Binh chế của nhà Đường cũng không phải là không có nhược điểm. Ít nhất đối với Tần vương thì có một điểm bất lợi phi thường, đó chính là không có quân đội chuyên dùng, sau khi chấm dứt chiến tranh thì tướng soái đi đăng tướng soái, binh lính đi đăng binh lính. Binh lính không bị sự khống chế của một thống soái cố định thì rất khó trung thành đối với một cá nhân, mà

chỉ trung thành với quốc gia mà thôi. Do đó, bất kể mình chủ Tần vương của các người quân công cái thế, vô địch sa trường, một khi xảy ra biến động thì không thể nào phản kháng lại Lý Uyên được. Nếu như Lý Kiến Thành chiêu tập được Trung ngoại cao thủ thì y chỉ còn nước đưa đầu chịu báng mà thôi. Hai vị lão ca không biết đã có nghĩ đến vấn đề này hay chưa?”

Dừng lại một chút rồi tiếp: “Ta vốn không phải là tay sai của Vương Thế Sung, chỉ là muốn mượn y để tranh thủ thời gian cho Thiệu Soái quân của ta mà thôi. Các người muốn ta nói bao nhiêu thì mới hiểu chỗ khó khăn của ta đây?”

Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim nghe vậy chỉ đành cười khỏ, không ngừng lắc đầu lia lịa.

Tiếng vó ngựa vang lên, bên hông doanh trại xuất hiện một đội nhân mã đi đến, dẫn đầu là một vị tướng lĩnh thân hình vạm vỡ, khuôn mặt tuấn vĩ tràn đầy tự tin, từ xa đã cười ha hả nói: “Sĩ Tín đã từng gặp qua Thiệu soái. Thật hân hạnh! Thật hân hạnh!”

Nói xong liền cùng với chư tướng tùy thân nhảy xuống ngựa, đi đến chào đón ba người.

Khấu Trọng ôm quyền cười nói: “Thì ra là La Sĩ Tín tướng quân đỉnh đỉnh đại danh. Tiểu đệ đã sớm nghe danh của ngài rồi.”

La Sĩ Tín thấy gã chẳng hề đề cập đến chuyện mình phản Trịnh quy Đường, trong lòng liền phát sinh hảo cảm, bước lên nắm tay gã khẩn thiết nói: “Hợp tác với Vương Thế Sung chẳng khác nào như đòi hổ lột da. Thiệu soái là người được Tần vương coi trọng nhất, hay là quay lại giúp đỡ bọn ta, nhất định sẽ được đối đãi rất tốt. Xin Thiệu soái suy nghĩ kỹ.”

Khấu Trọng cười khỏ: “Hảo ý này ta xin nhận lấy. Chỉ tiếc là tiểu đệ còn có một cách nghĩ khác, muốn hiểu kỹ hơn thì có thể hỏi hai vị huynh đệ đến giờ này vẫn còn là huynh đệ của ta.”

La Sĩ Tín thất vọng buông tay gã, đưa mắt nhìn Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim, hai người chỉ đành cười khỏ.

La Sĩ Tín chau mày: “Xin thứ cho ta nói thẳng nói thật. Chiến tranh là cuộc đọ sức giữa quân lực hai bên. Thủ thành, công thành, lâm trận giết địch toàn dựa vào sĩ khí của tướng soái. Hiện tại Vương Thế Sung chỉ trọng dụng người nhà và các tướng lĩnh cùng họ, tướng sĩ chẳng ai còn có đầu chí. Khấu Thiệu soái là người thông minh, tại sao lại muốn chết chung với y chứ?”

Tần Thúc Bảo giận dữ nói: “Việc nước rồi ren, chớ nên tiến đánh, Lòng quân hoảng loạn, đừng vội xuất binh, Đội ngũ lĩnh kính, khó đánh liên tục, Sách lược mù mờ, đừng mong quyết chiến’². Thiếu soái còn muốn bọn ta nói đến chừng nào nữa đây?”

Trình Giáo Kim trầm giọng: “Vương Thế Sung đã mất đi uy tín, không có lời nào là đáng tin nữa. Không thành thật thì không thể lấy được lòng người, cuối cùng chỉ có nước bại trận thảm thương mà thôi.”

Khấu Trọng cười khố: “Các người mời ta đến đây muốn ta uống rượu hay là để lần lượt dạy dỗ ta đây?”

Trong đám tướng sĩ đi theo La Sĩ Tín có một người bước lên phía trước, đi đến sau lưng La Sĩ Tín, đặt tay vào kiếm quát: “Lời gì cũng đã nói xong hết rồi, Thiếu soái vẫn không thúc thời vụ thì xin để tiểu tướng lĩnh giáo cao minh. Xem coi Thiếu soái có phải xứng danh như thật hay không.”

Tính luôn cả La Sĩ Tín, ai nấy đều hết sức ngạc nhiên đối với kẻ dám đánh trống trước cửa trời này.

Tần Thúc Bảo mặt lộ ra vẻ giận dữ, lên tiếng quát mắng: “Nguyễn Thanh, người cút đi cho ta, cút càng xa càng tốt. Ta không phải là muốn bảo hộ cho huynh đệ, mà là muốn bảo hộ cho sĩ khí của Đại Đường quân, không muốn tạo cơ hội biểu diễn tài năng cho Thiếu soái, làm loạn quân tâm. Cút đi!”

Nguyễn Thanh vô cùng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn sang La Sĩ Tín, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng cực kỳ bối rối.

Mọi người ai nấy đều đưa mắt nhìn La Sĩ Tín xem y xử trí thế nào. La Sĩ Tín lạnh nhạt nói: “Lời nói của Tần tướng quân cũng là lời nói của ta. Ta từ nay về sau không muốn nhìn thấy người nữa.”

Nguyễn Thanh sắc mặt không còn chút máu, vô cùng xấu hổ, thi lễ rồi quay đầu chạy mất.

La Sĩ Tín dường như xem đó chẳng là gì đáng kể, ra vẻ bất cần nói: “Kẻ dưới mà dám phạm thượng, không biết tự lượng sức mình. Loại người này vi phạm quân lệnh, không cần cũng được.”

Khấu Trọng không thể không đánh giá lại vị địch nhân tương lai này.

² Ngô tử binh pháp.

Trình Giảo Kim vươn tay nắm lấy cánh tay của gã nói: “Trời có đổ xuống thì cũng là chuyện của ngày mai. Đêm nay chúng ta uống một trận con mẹ nó cho thống khoái. Hay nhất là cho người uống rượu đến bất tỉnh nhân sự, ngủ một giấc dài lỡ mất đại chiến dịch ở Lạc Dương. Ha ha.”

Mọi người ai nấy đều hào hứng bước vào trướng.

- o O o -